

Radost z evangelia

Dnešní neděle má název Neděle Božího slova. Slavíme ji už podruhé a zavedl ji papež František. On ve svém pontifikátu dává na četbu a význam Božího slova velký význam. Proč, protože lidé hladoví po živém Bohu a tak je vede k prameni setkání s ním - v Božím slově.

Jak může Boží slovo dát napít? Uvedme si příklad z dnešního evangelia.

"Když byl Jan Křtítel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium" (Mk 1,14). Člověka může napadnout, když čte tuto větu jedna nehezka myšlenka: No jasně, Bůh si povolal Jana Křtitele, dovedl ho na poušť, kde ho mořil hladem, žízní a horkem, nechal ho oblékat do velbloudí srsti jako pomatence a vystupovat před celým Izraelem jako proroka kárajícího hříšný život. Když splnil svůj úkol a své učedníky přesměroval k Ježíšovi, tak ho Bůh

přestal potřebovat, nechal ho napospas temným silám, které si vykonaly své až ke kruté smrti. A můžeme dodat, takových byly miliony, které Bůh použil a pak nechal napospas světu. Nakonec i přirozený průběh života člověka vede od vzestupu sil mládí k totální odkázanosti a ústraní vedlejší koleje proudu života.

Je to skutečně tak? Mnozí se mohou pohoršit takovými otázkami. Když, ale odpreparujeme nános zbožnosti v důsledku bezproblémového života, možná bychom se divili, co člověka napadá a s čím se trápí. Mnozí to neřeknou nahlas, ale myslí si totéž. Je tomu ale skutečně takto, že Bůh člověka po jeho použití nechá napospas?

Bylo by, kdyby nebylo příběhu Ježíše Krista, který rok po setkání s Janem dopadl ještě hůře. Bylo, kdyby nebylo po třech dnech Kristovo vzkříšení. Sám Bůh se noří do lidské bolesti, trápení, samoty, neřešitelnosti a bezvýchodnosti některých krajních situací.

Jak to, že se srdce člověka takto dokáže ptát, nebo takto smýšlet? Smýšlet, že Bůh dá a potom vezme, když už člověka na scéně života nepotřebuje? Je to tím, že před každým z nás se zpřítomňuje Evina zkouška nabízeného ovoce chutného na pohled, které však Bůh zakazuje pozřít. Eva ač měla všeho dost, přesto měla před sebou něco na pohled krásného, lákavého, ale Bohem odmítaného ovoce. Udělala navíc navedena Svůdcem, který věc ještě umocňuje svými problémy, do kterých zatahuje druhé, to, že Boha odmítla a šla si za svými zájmy a touhami.

Jsme to i my, kdo Boha máme rádi a veselíme se v jeho blízkosti, zvláště když nám popřává zdraví, mládí, sílu, úspěch, peníze, dobrou pověst u druhých apod. Když se však před našima očima vyloupne něco, co Bůh sice dává, ale na co mi najednou nedosáhneme, začneme ho obviňovat z lakoty, či nedostatečné péče. Oči více vidí to, co by mohlo být. Srdce bolí, že to není. Cíty hořknou, bolaví a smutní, a rozum spřádá teorii netečného a vypočítavého Boha. Ale vypočítavý není Bůh, ale člověk. To lidské srdce krouží je kolem sebe a svých přání a Bůh mu je milý jen, když sype. Tak se člověk dostává do stále hlubší nicoty svého prázdného já, kterému je během života postupně odepíráno leccos až nakonec i život sám.

A právě do této situace zní Boží slovo: "Přišel Ježíš a hlásal Boží království". Do situace člověka sedícího na trůnu svého života a pociťujícího stále více svou ohroženost přichází ten, kdo se s námi spojil ve všem pociťovaném nedostatku a říká, je zde Král, který může vládnout

lépe tvému srdci jak ty. "*Obrátte se a věřte evangeliu*", sesedni z trůnu svého rozmaru a uzavřenosti, přenech otěže jinému - to je to: „obráťte se“, a věř, že je zde něco úplně jiného a velmi pro tebe dobrého - evangelium.

Boží slovo a rozjímání nad ním nás vedlo od pocitů nespravedlnosti k poznání bídy vlastního nitra a vedlo k řešení - přijmi vládce nad tvým srdcem, který ti přinese pokoj do všech situací tvého života, i když tvůj život půjde cestou přírodních zákonů a spletí lidských chyb svých i druhých doléhajících na tebe. Boží slovo nabídlo řešení bídě našeho nitra a občerstvilo náš pohled na toho, kdo má moc dát život a vzkříšení. Čteme Boží slovo s vírou a zůstávejme s ním u toho, kdo jediný nás skutečně miluje, Boha.